

3.12.59, יום ה'

ביקרו אצלי שני גנרלים צרפתים אקר ובונד - אחד מח"א. מרוצים מאוד

מסכון הבדק.

לאחר כך ביקרני מי שהיה נשיא ונצואלה מתחילת 1958 עד זברואר 1959,

ושוחחנו ארוכות על דרום אמריקה. שמו

שרוס. למדעי המדינה, יריד לישראל.

- ישיבת הסטה.

- בערב ישיבה עם מרכז המורים. לויין היה דובר ראשי. המורים - שורת הכפחון

הראשונה. מקדו אותם כמה משברים. ארגוני - עזיבה מורים חינוכיים, אין אפשרות של

היברות עם משרד החינוך, יש ירידה מסוכנת ברמה המורים, ויש מורים לא ראויים

לתפקידם. המורים גילו מכסימוס של התחשבות עם יכולת המדינה - וע"י כך נגרם

המשבר הארגוני. מאז קום המדינה לא היה שכיחת מורים עד יום ג' שעבר. במרישת

המורים החינוכיים לא נתקבלה עזרה מהמסדרות, ממשרד החינוך ומתמסלה, ולא

עוד אלא ממשרד החינוך נפגש עם המורים. צבור המורים מופלה לרעה.

דד. קוליר - מנהל ב"ס תיכון דמי בט"ח - דורש עזרה להשתלמות המורים. קובל

למה לא קראה גם את "החטיבה" (הפורשים נקראים "ארגון", אלו שטרבו לפרוש נקראים

"חטיבה"). בר זיו מורה חינוכי, חיפה, - עם הקטנת החינוך החינוכי מוקטן . . .

זיאתה ענין שהוא רוצה לקרוא הסורים ל"דין תורה" שהם מבכרים החומר

על הרוח. על מורי "החסיבה" לעזור למשרד החינוך, ויש להסנע פמלחקה, אם רק

אפשר. השיחה עם נציגי הארגון לא נחנה מוצאות - החרם על הסנהליס לא הוסר.

ואין איטוא למתוח חזית שנית. לויך חזר לטענתו כי אינו רוצה במירוק הסת'

הסורים הקיימת משנת חרט"ב.

אכרחי להם כי חזר הסורים המיכונים הוא תעודה איומה, אם יטטיכו

במדיניות זו יש לנהל אתם כלחמה עד חרמה. יש לאסוף הורי החלמיים, לסגור

בתי הספר, להאסיק הטלומי שכר למורים - זהו חורבן החינוך המיכוני. בי יודע

עד מתי. לפני עשוחנו זאת עלינו לחמש ולבדוק כל דרכי שלום, וקודם כל הוסל

על הסכשלה לדבר אל המורטים לשטוע פענוחיהם ולבחון אם אין גם חביעה צורקה או

טגיעה בלתי מכוונת. הישיבה הראשונה אתם נחנה בלבי תקווה. דיברנו אמנם לע"ע

רק על הוועדה והרכבה, והסכסכו להומיף שני אנשים מתנכים, ורבמחתי לדון אתם על

הביעהם שיחיה להם סעמד אל סקציה לאחר היכון סכשלה. זוהי זכוחה סל המסשלה

להיטגש עם כל מי שנראה לה, ואין בכך טגיעה בסעמד הסתדירות הסורים. הנחתי היא

שאין אנשים רעים בהחלם וסוביט בתחלם ויש לגסות למצוא השוב בכל אדם, ולא

לפטול פראש. סיפרתי להם על נסיוני בגדודים חעברים מאמריקה בסלחמה העולם

הראשונה, כשכין המהנדכים היה איש מהעולם ההחתון פושע מועד, שכולט המרחקו

סכנו ולא רצו לדבר אתו, ואני קרבחיו כי רציתי להבין מה חביא אותו להחנרבל,

ואמנם בליחי שגט באיש זה יש זיץ סל אנושיות. אמרתי למורים שעשו דבר רע

בסביחה לפני שבוע. אם כי אני נגד חוק לאסור שביחום סל מורים ועובדי מדינה -

אבל אין כל היחר סוטרי ואין כל צורך מעשי לשביתתו של עובדים אלה.
"המעביד" שלהם אינו "סנצל" ואינו מהעסך טחם, גם הוא עובד, ויש לברוא מכשיר
ארגוני שיסדר כל הטכסוכים והחביעות, וביקשתי לדחות כל הכירורים עד שתקום
משלה.

4.12.59, יום ו'

בא אצלי הרצל - שגרירנו לסוסקבה, רוסא, חבר אה"ע. סיגור לי על שיחתו
עם בודרוב שזעזעה אותו. בודרוב טוען שאנו המדינה היהידה בעולם הרוצה לסנוע
הפגת המתיחות בין מזרח ובין מערב. הוא קורא בכל בוקר 24 עהונים - וכולם
מלאים שטנה נגד בה"מ. הוא מודיע על כך לטטטלחו. ברוסיה היו לה ידידים יהודים,
אבל זה הוא עלול ליהפך לאנטישמי. כעטו שמוך לא רק על מטטלת ישראל, אלא על
יהדות העולם. כולה מהנגדה ברוסיה, וראיה - הקונגרס היהודי העולמי.
ואשר לרוסיה: יש קצה יותר חושש. לא מפחדים לדבר במני זר. מבקרים מעשי
המשלה - במיג מסויים. מצב היהודים אומלל. רצו לבולל אותם, אבל הנוער כולו
למיהת לארץ, כי אין לו עתיד ברוסיה. אין תועלת בשגרירות ישראלית לגומה -
אבל היא מעודדת היהודים. כשהוא נסע לקרים באוסו - לא הרשו לו לשוב באוסו -
כי בכל עיר נאטטו יהודים להביט על הדגלון הישראלי. הוא חוזר בעוד שבוע
לפוסקבה.